

trekken, met meubilair en al, door den architect ontworpen; wij vinden daarin dezelfde distinctie, welke de architectuur kenmerkt.

Begeven wij ons van de vestibule naar het representatieve gedeelte, dan staan wij in eens in de groote stadhuishal (afb. 12), wel de schoonste en indrukwekkendste ruimte van het gebouw.¹⁾ Afmetingen, kleur, licht, keuze van materialen, alles werkt hier mee; ik zou geen monumentale ruimte in een modern Nederlandsche gebouw weten, die zoo het ideaal nabij komt en zulk een sfeer heeft van rustige waardigheid. Wie van de vestibule de hal binnentreedt, ziet deze staan vol blank licht, maar ziet niet de hooge smalle ramen, die achter vooruitspringende penanten zijn gelegen. Dit bijzondere mooie effect, dat met zorg is gekozen, verkeert in een ander, even verrassend effect, als men de hal verder doorloopt en zich langs de breede trap naar boven begeeft, waar langs de hal een breede open galerij loopt.

Dan komen de ramen te voorschijn, waarover wij straks het een en ander zullen zeggen. De indrukwekkende monumentaliteit van deze hal wordt vooral bepaald door de nobele verhoudingen, de feilloos gegroepede architectonische elementen als de zes donkergroene zuilen, de aanzet van de statietrap en het daarboven aangebrachte lange donkergroene plint met raam en ten slotte de blanke penanten der ramen. Ook de kleurcontrasten helpen daartoe mee. De vloer is van Zweedsche kalksteen in dofgroen en roodbruin met eenvoudige geometrische versiering. De wanden zijn licht roomkleurig en niet egaal glad en wit, zooals dat zou passen bij de architectuur der nieuwe zakelijkheid of der cubisten, maar lichtelijk oneffen, waardoor juist die nauwelijks waarneembare en toch zoo belangrijke lichtspelingen ontstaan, die aan de wanden iets bewogens en warmes verleenen, dat bij de heele architectuur past. Behalve door het rooster, dat men boven den opgang van de trap ziet en dat uit hout gesneden folklore-figuren van Twente vertoont — werk van den beeldhouwer Theo van Reyn — wordt de hal verlevendigd door zes tapijten, hangende tusschen de zuilen in het volle licht, dat uit de tegen overliggende ramen straalt, werk van Hans Polak van de weverij Het Paapje te Voorschoten.

Die tapijten (op afb. 12 links), zijn ook al weer heel eenvoudig, samengesteld uit motieven, die als vanzelf uit het weven voortkomen en gehouden in de hoofdkleuren rood, grijs en zwart, met wat geel en blauw er tusschen. In dit zeer mooie, belangrijke weefwerk heeft Polak zich op bewonderenswaardige wijze van zijn taak gekweten, want deze voorname, gedistingeerde tapijten, waaromtrent tusschen wever en architect het noodige overleg is gepleegd, passen volkomen in deze hal.

De zeven hooge, smalle ramen (afb. 14) zijn het werk, niet van een eigen-

¹⁾ Thans heeft men hier een groot geschilderd portret van H. M. de Koningin gehangen. Daar deze strenge, monumentale hal geen vrije schilderkunst verdraagt, heeft dit aan de architectuur veel schade gedaan.